

Červená karkulka

„Kam, Karkulko malá, kam?“

„Chodím lesem sem a tam.
Co ty, vlku, tady chceš?“

„Sháním na zub kousek trávy,
po trávě se dobře tráví.“

„Vlku, vlku, to je lež,
vlci trávu nejedí!“

„To holčičky nevědí!“

„Vědí, pane vlku, vědí,
ale odkud, nepovědí.
Náš pes také trávu nejí,
kosti on má nejraději.“

„Já jsem vlk, ne pes,
budu-li chtít, sežeru tě!“

„Trávu si jez, máš-li chuť,
je jí plný les!“

„Copak máš v tom košíčku?“

„Bábovku a kytičku.“

„A kam neseš košíček?“

„K svátku babičce jej nesu.
Už jsem přešla sedm lesů,
bydlí tamhle — kousíček.“

„Chceš-li, já tě doprovodím.“

„I ne! Ráda sama chodím.“

„Čímpak je tvůj tatínek?“

„Hádej! Dělá obýnek,
ten obýnek rudě šlebne,
kam dopadne, nic se nehne.
Tatínek je myslivec.“

„Aha, to je jiná věc!
A kdepak je v tuble chvíli?“

„Kousek odtud vlky střílí,
tamhle u těch velkých stromů.
Počkej na něj chvíličku!“

„Už nemám čas, musím domů.
A pozdravuj babičku!“

